

ת"ד 5201/12/22 - מדינת ישראל נגד עופר שוקרון

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 5201-12-22 מדינת ישראל נ' שוקרון
לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד

המאשימה

נגד

עופר שוקרון

ע"י ב"כ עוה"ד טומי שפירו

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש, נהיגה בחוסר זהירות ואי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה, עבירות על תקנות 21(ב)(2), 21(ג), ו-64(א)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.2.2022 נהג הנאשם במונית באשדוד, ברחוב בלפור, ממערב למזרח, והתקרב לכיוון הצומת עם רחוב שבזי באשדוד. באותה עת, רכב גשאו ביינסין (להלן: "גשאו") על אופניים חשמליים ברחוב בלפור ממזרח למערב, והתקרב לכיוון הצומת עם רחוב שבזי.

הנאשם נהג בחוסר זהירות, לא היה עירני לנעשה בדרך, פנה שמאלה בצומת מבלי לתת זכות קדימה לאופניים המעורבים שהגיעו לצומת ממולו ואשר להם נתונה זכות הקדימה, גרם להתנגשות האופניים בדופן ימין של רכבו, ובכך גרם לתאונת דרכים שכתוצאה ממנה ניזוקו המונית והאופניים ורוכב האופניים נחבל חבלות של ממש: חבלה באזור לסת בשפה עליונה, חתך גדול ומדמם שנתפר, שבירת שן ורושם לשבר באף וחבלות נוספות כמפורט בכתב האישום, רוכב האופניים הורדם, הונשם ואושפז שלושה ימים בטיפול נמרץ.

3. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם הודה בנהיגה במונית במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, הודה בכך שפנה שמאלה בצומת ואף הודה בתוצאות התאונה, אך כפר באחריותו לתאונה ובכך שנהג בחוסר זהירות, וטען כי לא יכול היה לראות את רוכב האופניים.

4. לאור כפירת הנאשם נשמעו ההוכחות בתיק.

מטעם המאשימה, העידו הבוחן המשטרתי אולס ירצ'וק והשוטר רז ג'ורנו, הוגשו מסמכים שערכו השניים והוצגו סרטון ממצלמת אבטחה אשר מתעד את התאונה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

5. המאשימה בסיכומיה, ביקשה להרשיע את הנאשם. לדבריה, מדובר בתאונה שנגרמה כתוצאה מאי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה בצומת, ועל פי הראיות יכול היה הנאשם להבחין ברוכב אופניים מבעוד מועד ולא לקפח את זכותו, ובכך נהג הנאשם בחוסר זהירות ועל כן אחראי לתאונה.
6. ב"כ הנאשם בסיכומיו, ביקש לזכות את הנאשם. לשיטתו, לא ניתן לדעת מהיכן הגיע רוכב האופניים ומה הייתה מהירות נסיעתו. לדבריו, המוקדים השונים של הנזק במונית אינם מתיישבים עם גרסת המאשימה באשר לאופן קרות התאונה, האופניים לא נבדקו, לא נבדק אם לאופניים הייתה תאורה תקינה. לטענתו, נותר ספק לגבי אחריותו של הנאשם לגרימת התאונה וספק זה מצדיק את זיכוי.

דין והכרעה:

מהירות נסיעת כלי הרכב

7. הבוחן לא ערך חישוב לגבי מהירות נסיעת המונית בה נהג הנאשם ולא קבע כל ממצא בעניין זה. הנאשם טען בחקירתו במשטרה כי ביצע את הפניה במהירות של 5-10 קמ"ש, בנסיעה איטית (ת/10 ש' 16), על דברים אלו חזר גם בעדותו בבית המשפט (עמ' 10 ש' 32).
8. ביחס למהירות רוכב האופניים, הבוחן אישר בעדותו כי האופניים היו בהילוך 6 מתוך 7 הילוכים (עמ' 7 ש' 25). צג נתוני האופניים אף תועד בתמונות (ת/9 תמונות 14-15). עוד ציין הבוחן כי המהירות המקסימלית לאופניים כאלה על פי התקנות היא 25 קמ"ש.
- הנאשם בעדותו בבית המשפט טען שהאופניים לא חוקיים והעיד כי ביקש מהבוחן שיערוך לאופניים "בדיקת מהירות" (עמ' 12 ש' 11), לדבריו, "זה אופניים של רוצחים שמשפרים את המהירות" (עמ' 12 ש' 17).
- אציין כי אין כל זכר בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/10) לטענתו כי האופניים "משודרגים" או ש"שופרה" המהירות אליה הם יכולים להגיע. אין אף כל אזכור לך שהנאשם ביקש מהבוחן לבדוק זאת, לא בהודעתו, לא במסמכים שערך הבוחן וגם לא בדוח הפעולה שערך השוטר ג'ורנו (ת/11). השוטרים אף התייצבו לעדות בבית המשפט ולא נשאלו דבר וחצי דבר על היות האופניים לא חוקיים או על כך ששופרה בהם המהירות המירבית.
9. מעיון בדוח הבוחן עולה כי הבוחן בדק את האופניים בדחיפה, ומצא כי: "בלמים מגיבים היטב, כידון תקין, צמיגים תקינים" (ת/2 סעיף 8). אין בחומר הראיות שהוגש לעיוני כל אינדיקציה לכך שבוצעה בדיקת מהירות עם האופניים, ואין כל אינדיקציה ל"שיפורים" שהוכנסו באופניים.

שדה הראיה

10. הבוחן המשטרתי הגיע לזירת האירוע זמן קצר לאחר שקרתה התאונה. אלא שבעת הגעתו כבר ירדה החשיכה,

10. בעוד התאונה קרתה באור יום, ולכן הבוחן חזר לזירת התאונה יומיים לאחר מכן, בשעה הסמוכה לשעת התאונה, וביצע ניסוי שדה ראיה. שעת התאונה הייתה 17:32 שעת הגעת הבוחן לזירה הייתה 17:15 (עמ' 7 ש' 10).

11. התאונה ארעה באור יום - עובדה הנלמדת גם מהודעת הנאשם וגם מעדות הבוחן. הנאשם נשאל מה היה מזג האויר בזמן התאונה והשיב: "אור יום, לא היה גשם אבל הרצפה הייתה רטובה" (ת/10 ש' 8). הבוחן לא בדק את תקינות פנס האופניים המעורבים, אך ציין כי הבדיקה אינה רלוונטית שכן התאונה התרחשה באור יום (עמ' 7 ש' 23).

12. על פי ניסוי שדה הראיה שערך הבוחן, בקו הכניסה לצומת מכיוון הגעת הנאשם קיים שדה ראיה עד למרחק של 174 מ' אל עבר כיוון הגעת רוכב האופניים. המרחק נמדד בעזרת גלגלת מאופסת (דוח בוחן - ת/2 סע' 4, 14.7). דוח הבוחן הוגש בהסכמה וההגנה לא חלקה על נתון זה.

לצורך ההמחשה מצורפת תמונה שצילם הבוחן במהלך הפניה שמאלה מכיוון נסיעת הנאשם אל עבר כיוון הגעת רוכב האופניים (ת/9 תמונה 2).

13. בעדות בבית המשפט אישר הנאשם שהיה לו "שדה ראיה מלא" (עמ' 10 ש' 15).

כיוון הגעת רוכב האופניים

14. הנאשם בחקירתו במשטרה אישר כי **לא ראה כלל בשום שלב את רוכב האופניים**, אלא רק לאחר שזה פגע ברכבו, זאת **למרות שלא נסעו עוד רכבים מכיוון הגעתו של רוכב האופניים**. הנאשם לא ידע להגיד מהיכן הגיע רוכב האופניים (ת/10 ש' 18-20, 27-28).

גם בעדותו בבית המשפט עמד הנאשם על כך שבעת שהחל את הפניה לא היה ממולו אף אחד, לא רוכב אופניים ולא מישהו אחר (עמ' 10 ש' 25-26), "לא ראיתי אף אחד ממולי, השטח היה נקי" (עמ' 11 ש' 4).

15. כשנשאל הנאשם מהיכן הגיע רוכב האופניים השיב - "הוא יצא מהסמטה, בין המכוניות מהבניין. לא היה יכול לצפות אותו או לראות אותו" (עמ' 11 ש' 7).

16. הנאשם נשאל מספר שאלות לגבי ה"סמטה" ממנה לטענתו הגיע רוכב האופניים. להלן הדברים:

- ש. אם הסתכלת ישר, ראית את מפרץ החניה שהוא יצא ממנו?
- ת. כשאני נוסע ישר, אני יכול לראות את המבנה עם החניה, אני יכול לראות את הבניין מצד ימין אבל לא יכול לראות מה יוצא מתוך הסמטה עצמה.
- ש. מדובר בסמטה או מפרץ חנייה?
- ת. מפרץ חנייה כולל חנויות. יש גן שעשו משם שביל כדי לאפשר לילדים לרדת מהרכבים של ההורים ולצעוד אל הגן, וכנראה שהוא רכב על אופניים בשביל הזה.
- ש. הבוחן אמר שמצד ימין היה אתר בנייה מגודר, ומצד שמאל יש פארק לאחר מרחק מסויים?

ת. זה לא פארק, זה גן ילדים. גם בשביל גן הילדים, עשו מעין סככה כזו כדי שלא יעופו אבנים מאתר הבנייה וכנראה שהוא נסע בשביל הזה.

ש. איפה המפרץ הזה נמצא?

ת. אני פונה שמאלה, מיד לאחר הפנייה יש מכולת ולאחר מכן חנות ועוד שלוש חנויות עם מפרצים, ואחרי המפרצים יש את היציאה מהגן. ברגע שהתחלתי לפנות שמאלה, יש תנועה ולאחר מכן מתחיל המפרץ ולאחריו יש אי תנועה, אי תנועה המפרץ.

ש. אני מציגה לך מפה שהוצאתי מהמערכת המשטרית, תצביע לי?

ת. אני מסמן בחץ את הכיוון ממנו הגעתי ואת הפנייה שמאלה. אני מסמן בעיגול את אי התנועה. אחריו יש חניות. כשאני אומר אי תנועה, אני מתכוון למדרכה, ולאחריו יש חנויות שהן יותר פנימה. אני מסמן באיקס את גן הילדים, שעשו לו סככה. אני מקווקו את האפשרות לנסוע בתוך הסככה, והיא מכוסה, אז לא ניתן לראות מה קורה בפנים.

אני לא יכול להגיד מאיפה הגיע כי לא הבחנתי ולא ראיתי אבל אני מקווקו **את כל הנתב האפשרי. יכול להיות שאחרי שהוא עלה למדרכה, הוא ירד במפרץ בין המכוניות והגיע בין מכוניות. אין סיכוי שלא הייתי רואה אותו אם היה על הכביש.**

17. כפי שהנאשם אישר, הוא לא ראה את רוכב האופניים, ובעדותו הוא הציע אפשרות לאופן הגעתו שלשיתו מתיישבת עם העובדה שלא הבחין בו.

18. מסיבה שאינה מובנת לי כלל וכלל, המאשימה בחרה שלא לזמן לעדות את רוכב האופניים, זאת על אף שמדוח הבוחן ניתן ללמוד כי נגבתה ממנו עדות (ת/סע' 14.6).

ההסבר שניתן לכך על ידי ב"כ המאשימה בסיכומיה (הסבר תמוה יש לומר) הוא שרוכב האופניים "לא התייצב כי הוא לא נמצא ברשימת עדי התביעה, ובמידה וגם אם היה נרשם ייתכן והמאשימה לא היתה מזמנת אותו כי בסופו של דבר התאונה מצולמת, יש דוח בוחן שקובע כי לא ניתנה זכות הקדימה, ניתן להבחין במהירות שבה הנאשם נהג, וגם מבחינת ניסוי שדה הראייה, בשל המהירות הגבוהה לא היה יכול למנוע, וגם בהנחה שאתה רואה מולך עצם, המוח לא מספיק לפענח את מה שאתה רואה בגלל המהירות שבה נסע" (עמ' 13 ש' 10-15).

לטעמי מדובר במחדל, ובהחלט היה מקום לזמן את רוכב האופניים לעדות.

אין מדובר במחדל שפוגע בהגנת הנאשם, שכן דבר לא מנע מההגנה להגיש את הודעת רוכב האופניים או לזמן לעדות מטעמה.

המחדל, הוא בעל פוטנציאל לפגיעה בעוצמת התשתית הראייתית שהציגה המאשימה.

עם זאת, בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם אם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו. [ראו למשל: ע"פ 1826/14 רווית דוד נ' מדינת ישראל (4.8.14); ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/05 אלנבארינ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארז נ' מדינת ישראל (20.3.2011)].

ראו ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), [13.5.09]:

"אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזיכוי של המערער. הלכה היא, כי

אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראייה מספקת. בסופו של יום, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים..."

19. אם כן, בהעדר עדות של רוכב האופניים, ומשהנאשם עצמו לא הבחין כלל ברוכב האופניים ולא יכול היה לומר דבר על כיוון הגעתו (מעבר להצעת תרחישים ספקולטיביים), מצאתי כי ניתן ללמוד על כיוון הגעת רוכב האופניים מהסרטון שתיעד את רגע האימפקט ומעדויותו של הבוחן.

20. כאמור, התאונה עצמה נקלטה בסרטון מצלמת אבטחה של חנות סמוכה. המצלמה קלטה רוכב האופניים בסמוך לכניסתו לצומת. כך גם רכבו של הנאשם תועד לראשונה על ידי המצלמה רק רגע לפני התאונה, בסמוך לפני תחילת פנייתו שמאלה.

ניתן להבחין בסרטון שרכב הנאשם אכן מגיע בנסיעה רצופה לצומת ופונה שמאלה מבלי לעצור בטרם הפניה.

ניתן להבחין בסרטון בכיוון הגעתו של רוכב האופניים, אשר רכב על אופניו, **על הכביש**, ממול כיוון הגעת הנאשם.

הסרטון כאמור, קלט את רוכב האופניים רק בסמוך לצומת, ועל סמך הסרטון לא ניתן לדעת מתי רוכב האופניים החל בנסיעה על הכביש הנ"ל, והאם כפי ששיער הנאשם, רוכב האופניים יצא מתוך סמטה או מפרצון או ירד אל הכביש מבין מכוניות חונות.

21. הבוחן בחקירתו הנגדית התייחס לסוגיה זו וקבע:

"מצד שמאל על המדרכה יש גדר בטיחות, לאחר גדר בטיחות אכן ישנו מפרץ חניה. יחד עם זאת, אם נסתכל על מהלך הפניה שמאלה לנתיב הנגדי, **הוא חייב לראות את רוכב האופניים גם כשהוא נמצא בין הרכבים, הגובה שלו מעל הרכב הפרטי.** אני מסתמך בעדות שלי על חקירת הנאשם, הוא אמר שלא היו רכבים נוספים בכביש ובשום שלב לא ראה את הרוכב. אני לא יכול לשלול את האפשרות שרוכב האופניים יצא ממפרצון, אבל יחד עם זאת באפשרות הנהג לראות את הרוכב, ושנית **אם הרוכב יוצא מבין הרכבים, לא יכול היה לצאת במהירות מקסימלית שזה 25 קמ"ש** לאופניים מסוג זה על פי תקנות התעבורה (עמ' 8 ש' 9-3).

עדויות של הבוחן לפיה היה על הנאשם להבחין ברוכב האופניים גם אם הוא יצא ממפרצון לא נשללה. כך גם לא נסתרה קביעתו כי אם רוכב האופניים היה יוצא ממפרצון סמוך לצומת לא היה מספיק לפתח את המהירות אליה הגיע. כאמור - בעת התאונה היה רוכב האופניים בהילוך שישי (ולטענת הנאשם, לאור "שדרוג האופניים" אף שופרה המהירות המירבית).

ההגנה לא הביאה מומחה מטעמה אשר שלל את מסקנותיו הנ"ל של הבוחן.

22. מסקנותיו של הבוחן מקובלות עליי לחלוטין.

מצפיה בסרטון התרשמתי כי רוכב האופניים נקלט לראשונה בעדשת המצלמה כשהוא לא במהירות של מי שרק

החל בנסיעה אחרי שירד לכביש ממפרצון או יצא מבין מכוניות חונות, אלא במהירות גבוהה יותר.

אם רוכב האופניים היה יוצא מבין רכבים חונים, וכפי שציין הבוחן - הוא לא יכול היה להגיע למהירות בה נצפה כאמור.

גם אם כך היו פני הדברים, על פי עדות הבוחן - היה על הנאשם לראותו בטרם החל בפניה שמאלה.

ואדגיש שגם על פי התיאור שמסר הנאשם, השביל המסוכך של גן הילדים אשר אולי בתוכו רכב רוכב האופניים, אינו מגיע עד הצומת, אלא אחריו יש עוד מספר חנויות, מפרצון ומדרכה עד אשר מגיעים לצומת. לכן בהתקרבו לצומת רוכב האופניים אינו מוסתר, גם אם רכב על המדרכה לפני כן ולא על הכביש, וגם אם יצא מהשביל המסוכך של גן הילדים.

23. זאת ועוד, צפייה בסרטון מלמדת שהנאשם היה ממש בתחילת הפניה שמאלה, עדיין בנתיב נסיעתו, עת רוכב האופניים כבר נקלט בעדשת המצלמה, ולמעלה משניה לפני ההתנגשות, כך שאין כל הסבר מניח את הדעת לכך שהנאשם לא הבחין ברוכב האופניים בשום שלב.

ויובהר, האמנתי לנאשם לחלוטין כי לא הבחין ברוכב האופניים. אין מדובר במי שחלילה הבחין ברוכב האופניים ובחר במכוון להתעלם ממנו, או לחסום את דרכו.

אלא שהעובדה שלא הבחין ברוכב האופניים אינה נעוצה בשדה ראייה מוגבל, או בכך שרוכב האופניים לא היה במקום, אלא נעוצה בכך שהנאשם לא בחן בצורה מספיק זהירה את הנעשה בדרך בטרם החל בפניה שמאלה, ולא הבחין ברוכב האופניים **על אף שניתן היה להבחין בו**.

24. אמנם לא הוצג בפני חישוב מתמטי הקובע היכן היה רכבו של הנאשם בעת שרוכב האופניים נכנס לראשונה לשדה ראייתו, עם זאת, בית המשפט העליון הכיר לא אחת באפשרות לקבוע אחריות לתאונה גם ללא חישובים מתמטיים.

ראו למשל: רע"פ 2890/23 אורי חפר נ' מדינת ישראל (23.4.2023). שם, נדחתה בקשת רשות ערעור על הרשעה באחריות לגרימת תאונה כאשר לא נערך שחזור ומבלי שבוצע כל תחשיב הקובע באיזה מהירות נסיעה הייתה התאונה נמנעת. בנוסף נקבע שבנסיבות התאונה ניתן לקבוע גם בלי החישובים המתמטיים כי המבקש יצר באופן נהיגתו סיכון בלתי סביר, וסיכון זה התממש בתאונה שהתרחשה.

ראו גם רע"פ 6077/22 מוחמד עבד אלחלים נ' מדינת ישראל (15.9.22) שם קבע בית המשפט העליון כי: "על אף טענתו כי לא הוכח כיצד ניתן היה למנוע את התאונה, הרי שדי בכך שהוא לא נהג באופן המתאים לתנאי הדרך; לא שם לב לסביבתו; שוחח בטלפון עת שנהג; ולא שינה את אופן נהיגתו כאשר זיהה - אם בכלל זיהה - את משאית נת"י - כדי להרשיע אותו במיוחס לו...".

ראו גם רע"פ 1871/22 ירון דנוך נ' מדינת ישראל (23/03/22) שם הורשע המבקש בבית משפט קמא בגרימת תאונת דרכים ופגיעה בהולכת רגל במעבר חציה, זאת על בסיס עדויות עדי ראייה ובהעדר עבודת בוחן. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור תוך שציין כי:

"בית המשפט קמא ביסס ממצאיו, נוכח האמור, בעיקר על יסוד העדויות שהיו בפניו, וכן על תמונות לא ממצות מאיזור התאונה שבוצעו על ידי שוטר סויר. כידוע, אין ערכאת ערעור נוטה להתערב בממצאי המהימנות הנקבעים על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, ובענייננו לא ראיתי מקום לסטות

מעיקרון זה."

בקשת רשות ערעור נדחתה.

25. בענייננו, שוכנעתי כי רוכב האופניים רכב על אופניו ברחוב בלפור והיה בשדה הראיה של הנאשם בטרם החל הנאשם בפניה שמאלה. גם אם רוכב האופניים החל בנסיעה על הכביש ממרחק קצר יותר מ-174 מ', הרי שלפי הצילומים שהוגשו, על פי עדות הבוחן, וגם על פי עדות הנאשם (וגם בהנחה שרוכב האופניים רכב בשביל המסוכך שליד גן הילדים), היה על הנאשם להבחין ברוכב האופניים כשזה נמצא עוד מטרים רבים לפני הצומת, ובשים לב שהמהירות המקסימלית של האופניים היא 25 קמ"ש (6.94 מ' לשנייה) הנאשם יכול היה להבחין ברוכב האופניים מספר שניות בטרם החל בפניה שמאלה, גם אם רוכב האופניים הגיע מהמקום שהוצע על ידי הנאשם.

26. על כן, גם ללא חישובים מתמטיים שוכנעתי שהיה על הנאשם להבחין ברוכב האופניים מספר שניות בטרם החל בפניה שמאלה, ועל כן יכול היה וצריך היה לתת לרוכב האופניים את זכות הקדימה.

27. אני ערה לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי המוקדים השונים של הנזק במונית אינם מתיישבים עם גרסת המאשימה באשר לאופן קרות התאונה. אין בידי לקבל טענה זו. הבוחן נשאל על אופן קרות התאונה והשיב כי רגע האימפקט מתועד בסרטון וניתן לראות שהפגיעה של האופניים במונית היא פחות או יותר אנכית, הפגיעה הראשונית היא במראה צד ימין של המונית, ובגלל שהמונית המשיכה בפניה, יש סימן פגיעה לכל אורך דופן ימין של המונית (עמ' 8 ש' 10-23).

מסקנתו זו של הבוחן לא נסתרה והיא מקובלת עלי לחלוטין. כאמור, ההגנה לא הביאה כל מומחה מטעמה ולא העלתה כל טענה אחרת באשר לאופן קרות התאונה.

28. אני אף ערה לכך שעל פי הנטען, לרוכב האופניים לא היה היתר כנדרש בחוק לרכב על אופניים (לא הוצגו נתונים בעניין זה), לכך שרכב ללא קסדה, כמו גם לכך שבגופו של רוכב האופניים נמצא אלכוהול כפי שעולה מהתעודה הרפואית שהוגשה. נתונים אלו, אין בהם כדי להביא לניתוק קשר סיבתי בין אי מתן זכות הקדימה מצדו של הנאשם לבין קרות התאונה, ועל כן אין בהם כדי לפטור את הנאשם מאחריות, הגם שילקחו בחשבון בשלב גזירת העונש.

29. לאור האמור, ומששוכנעתי שהנאשם לא נתן זכות קדימה לרוכב האופניים שהגיע ממולו, ושהסיבה לכך נעוצה בנהיגתו בחוסר זהירות, בכך שלא הבחין ברוכב האופניים, למרות שניתן היה להבחין בו ולתת לו זכות קדימה, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אייר תשפ"ד, 09 מאי 2024, במעמד הצדדים.